

Insomnia

Pe la 4 jumate dimineața când pleacă tramvaiele de la depou scârțâind cu dinții lor de fier pe șine, vârsându-mi sticlă pisată în urechi, pe la ora aceea renunț să mă mai lupt cu insomnia. O chem lângă mine și ea vine cuminte, se așează pe un scaun și începe să converseze politicoasă. Eu stau întins pe covor cu ochii în tavan și nu o văd decât cu colțurile privirii. Vorbim vrute și nevrute, ca doi camarazi de liceu care s-au reîntâlnit după mulți ani, puțin stânjeniți de situație, dorindu-și cu sinceritate să se termine odată conversația asta, să își reia odată drumul mai departe fiecare. Nimic mai neplăcut decât să vorbești cu un străin ca și cum ați fi încă prieteni.

Insomnia începe să mă întrebe despre vechi cunoștințe, prieteni, colegi, trecători, oameni pe care am crezut că i-am uitat. Fețe pe care le-am văzut în tramvai, mutre obosite din metrou, voci anonime la telefon. Nu știu de ce dar insomnia mea mereu își aduce aminte de ei pe la 5 dimineața. Cum or fi arătând viețile lor? Sunt ei fericiți? Mai fericiți decât mine probabil că da, nu e greu deloc să mă întrecă cineva pe mine. Oare câți din ei dorm bine noaptea? Care dintre străinii pe care am să îi văd azi va muri? Un om există cât timp își mai amintește cineva de el. Îmi amintesc repede, ca din reflex, chipul bătrânicii de la trei. A murit acum două luni și nimeni nu se mai gândește la ea. Îmi fac datoria să mă gândesc la ea odată pe zi, la 5 dimineața, ca să o mențin în viață. Mă gândesc la floricelele de pe capotul ei, la cum mirosea a săpun, la figura ei hidoasă cu o expresie de scârbă sculptată de riduri definitiv. Câte grimase de dezgust a trebuit să facă până i-a încremenit expresia asta pe chip? Din toate expresiile posibile ea a ales fix masca dezgustului și și-a tras-o peste cap. Insomnia mea e plictisită de bătrânica de la trei, și vrea să știe mai bine ce expresie o să am eu când o să îmbătrânesc. Nu știu ce mutră o să am dar știu că în jurul ochilor voi avea mereu cearcăne adânci ca niște cratere de lună, că se vor adânci cu fiecare an până vor deveni niște gropi hidoase în jurul ochilor roșii cu vase sparte de sânge.

Pe la 6 se trezesc vecinii de sus. Insomnia vine lângă mine, se așează pe covor și împreună ascultăm ritualul lor matinal. În fiecare dimineață se spală, trântesc uși, târăsc copiii afară din pat, beau cafeaua și dau drumul la radio. Nu vorbesc aproape niciodată. Copiii țipă, nu vor să se scoale, se agață de mobile, aud palme și un scaun trântit. Insomnia mea îmi oferă o țigară. Nu, mulțumesc, m-am lăsat. La asta ea râde mereu. Știe prea bine că nu m-am lăsat de fumat, doar în prezența celorlalți spun asta. În fond e indecent să te sinucizi lent de față cu toți. Dar singur am toată libertatea și nimeni nu mă judecă pentru că fumez și arunc pe geam încă 8 minute de viață, 8 minute de bătrânețe cu chipul răutăcios paralizat pe față.

Apoi se trezește vecinul din apartamentul din stânga. E un om harnic, își pune parchet, dar nu are bani să angajeze muncitori pentru asta. În fiecare dimineață mai pune două trei scânduri repede înainte să plece la muncă. Are o bormașină bună, nemțească, cinstită, Einhell. Ein Hell. Bormașina lui mi se răsucesc în creieri tot mai adânc, tot mai subțire, sapă prin craniu, dă la o parte strat cu strat, dura mater, arahnoidă, pia mater, substanța cenușie, substanța albă, gata, a ajuns la amintiri. Când burghiul lovește stratul cu amintiri mă dau la o parte repede să nu mă izbească așchiile. Niciodată nu

știu peste ce o să dea. Iar insomnia e mereu acolo, lângă mine, neobosită, gata să comenteze și asta. Și vorbește și are păreri și nu mai termină.

Comentează cum am vrut să mă fac medic dar nu am rezistat la abuzul profesorilor, cum am fugit după un an de facultate, cum nu am terminat niciodată nimic, cum am vrut mereu altceva, cum mi-am alungat toți prietenii, cum am scăpat dintr-o dată de toți, scurt și rapid, cum nu mai vorbesc cu nimeni și familia mă evită. Insomnia mea vorbește și vorbește iar eu râd de ea. Ce de lucruri vechi îmi spune, ca și cum eu nu le știu, ca și cum îmi mai pasă. E doar o voce străină în încăperea, alt zgomot printre sunetul de burghie și uși și tramvaie. Apoi ea se supără. De fiecare dată se supără și atunci spune ceva ce nu are voie. Atunci rostește numele tău. Nu îi dau voie să îl spună. E singurul cuvânt pe care i l-am interzis. Aș vrea să fiu calm, încerc să îmi țin firea dar nu pot. Urlu la ea să tacă dracului odată, vreau să îi dau palme, să o arunc pe fereastră. Mă trezesc brusc și nu e nimeni lângă mine pe covor. Mă îmbrac și ies în fugă pe ușă. O închid acolo, în casă, ca pe un cadavru. Și nu mai dau ochii cu ea până seara când iar o să aibă chef de vorbă. Dar până seara mai e mult și ziua abia deschide ochii. Până diseară am să uit iar numele tău. Până diseară se poate trăi cât de cât.

